

MARTIN GOFFA

PŘÍPADY NOVINÁŘE TERENCE

PŘIZNAT VINU

mladá fronta

Přiznat vinu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

Martin Goffa

Přiznat vinu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MARTIN GOFFA

PŘÍPADY NOVINÁŘE TERENCE

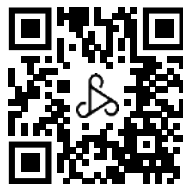
PŘIZNAT VINU

mladá fronta

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal!
Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům,
využijte k tomu **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

copyright © Martin Goffa, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-204-6697-6

ISBN e-knihy 978-80-204-6698-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-204-6701-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-204-6702-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

PROLOG

Páchlo to tam ještě víc než jindy.

Zvláštní; vždycky se domníval, že ten zápach už nemůže být horší, ale pokaždé, když znovu otevřel dveře, vrazil mu do nosu jako... jako... Marně hledal výraz, kterým by ten pocit vystihl.

Desinfekce vyplňovala každou molekulu vzduchu, rozlézala se do všech směrů, rozpínala se od vycíděné podlahy až k zářivkám u stropu, vnikla do sebemenší skuliny a nikde před ní nebylo úniku. Nikde.

Pokaždé, když vešel, jako by s prvním krokem narazil do zdi. Někdy se zkusil zhluboka nadechnout ještě za dveřmi a pak krácel nejrychleji, jak to šlo, jen aby se tou páchnoucí chodbou dostal co nejdál. Ale nikdy ji neprošel celou, vždycky dorazil sotva do poloviny a pak začal lapat po dechu, což bylo ještě horší. Ten pocit, že se dusí, ho srážel na kolena.

Ačkoli... Sám si uvědomoval, jak je to směšné. Pach byl jen zástupný prvek, neměl ve skutečnosti nic společného se smrtí, snad jen že na ni odkazoval. Vyvolával v mužově mozku její představu, zhmotňoval ji, což bylo jen dobře, protože nemůžete

mít za nepřítele cosi abstraktního, proti čemu nejde bojovat. Pro něj se smrt rovnala zápachu desinfekce a díky tomu se mohl oddávat naivní představě, že když zvládne se zadržným dechem přejít celou chodbu od vstupních dveří až k pokoji č. 7, dokáže nad smrtí zvítězit.

Na nohou měl návleky na jedno použití, jednu dlaň sevřenou v pěst, v té druhé třímал ucho kožené aktovky. Byla prázdná, měl tam jen peněženku, kterou by přitom mohl schovat do kapsy kabátu. Jenže bez té aktovky se cítil ještě bezbrannější, než už byl. Potřeboval aspoň nějakou oporu, když seděl u nemocniční postele a s očima upřenýma na uzlíček kostí pod bílou příkrývkou přemýšlel, co dál.

Sám přitom věděl, že jen těžko může zabránit nejhoršímu. Tedy... On nemůže zabránit ničemu, ta myšlenka je jen zkratka, samozřejmě má na mysli lékaře, největší kapacity v oboru. Zrovna včera jednoho z nich potkal, právě když se se zadržným dechem probíjel tou ukrutně dlouhou chodbou.

Aby mohl promluvit, musel nasát smrt.

„Dobrý den, pane primáři...“

Muž v bílém, který během chůze nahlížel do nějakých lejster, k němu zvedl oči.

„Dobré odpoledne, pane Krejčí, jdete navštívit paní?“

Neskutečně hloupá otázka, uvědomovali si to oba. Co jiného by tady asi pohledával?

„Ano, já... Chtěl bych se zeptat, jestli... Jestli...“

Lékař spustil ruku s papíry a olízl si rty. Mohl dát muži jen tutéž odpověď jako minule. A předminule. A předtím a předtím.

„Víte, stav vaší paní... Myslím, že jsme o tom už hovořili. Bohužel vám nemůžu říct nic nového. Ale s tím jste snad byl srozuměn už dávno, vždyť přece...“

Ta slova měla konejšivou intonaci, hladila po srsti, i přesto však byl její účinek právě opačný. Jiný být ani nemohl.

„Ano, já vím, pane primáři. Ale myslel jsem, že třeba... Já... Promiňte...“

„Neomlouvajte se, pane Krejčí, k tomu není důvod. Jen prosťtě... Jděte za manželkou, ano?“

Lékař na okamžik položil dlaň na mužovu paži, ten přikývl a pomalu se vydal chodbou dál. Za sesternou bylo místo pro několik stolů se židlemi, seděla tam nějaká žena v županu, mohlo jí být stejně tak sedmnáct, jako sedmdesát. Na hlavě měla pletenou čepici a nos i ústa schovaná pod rouškou. Když spolu muž a lékař hovořili, upnula k nim velké unavené oči, které se vůbec nehodily k vystouplým lícním kostem. Později se pohledem bez zájmu vrátila k obrazovce televize, na postavy jednoho z těch nekonečných seriálů, který by tak ráda přežila.

Přede dveřmi pokoje se muž na okamžik zastavil a polkl. Sevřel víčka a v duchu napočítal do tří. Byl to už takový rituál, stejně zbytečný jako celá ta návštěva. Jedním ani druhým nemohl nic změnit, nic zpomalit ani urychlit.

Ačkoli... Ano, urychlit by to mohl. Přemýšlel o tom už víckrát, lhal by, kdyby to popíral. Stačilo by přiložit jí polštář na obličej a dostatečně dlouho a pevně ho přidržet. To sotva čtyřicetikilové tělíčko by se nezvládlo ubránit, ani kdyby chtělo. Vždyť má sílu sotva chrčivě dýchat a občas pohnout konečky prstů nebo rty.

Byl by to... Muž znovu naprázdno polkl. Byl by to hřích? Vždyť tohle už přece není život, jen přežívání, tak co by tím polštářem na tváři vlastně komu vzal?

Kousnul se do rtu a otevřel dveře. Víčka držel až nepřírozeně rozevřená a jazyk vši silou tlačil na horní patro. Dokázal tím zastavit slzy, když bylo třeba. Desinfekci z chodby vystřídal pach fekálií a moči. Nijak výrazný, sestry udržovaly jeho manželku v čistotě, ale přece jen mu ten odér nemohl uniknout. Nepohoršoval se, vždyť taky proč, proboha? Nikdo nic nezanedbával, všichni dělali, co se od nich čekalo. Lékaři se pokoušeli léčit,

ošetřovatelky pečovaly, on každý den přicházel na návštěvu, no a jeho žena...

„Ahoj Lído,“ promluvil na ni šeptem, i když v pokoji nebyl nikdo, koho by mohl rušit. Jen ona se svou postelí, noční stolek, pokroucené žaluzie a nedaleko její ruky vypínač, kterým si mohla v případě potřeby přivolat pomoc. Už dva týdny na něj přitom nedosáhla, nebyla schopná se ani pohnout. Vedle postele stál stojan s infuzí a do kanyly levého předloktí ženě pomalu vtékaly sny.

Ženě...

Její tvář už dávno nebyla tváří, kterou si pamatoval. Drobná ústa se ztrácela pod obrovským nosem, který se tyčil jako chrám uprostřed rozbitého náměstí. Oči měla zavřené a tenká víčka nejvíc ze všeho připomínala žilkami prokvetlou pavučinu. Napnutá kůže pak zase žlutý voskovaný papír, jen jej převázal mašlí, aby se nerozbalil a neodkryl zbytky masa uvnitř.

Od krku dolů byla přikrytá, ale on věděl, že má na sobě prostou noční košili a pod ní pleny. Přejel pohledem její ruce, dvě tenké tyčky s mohutnými klouby na zápěstí a na prstech. Ležely na bílém prostěradle jako větve, sukovité a zbavené kůry.

„Lído, slyšíš mě?“

Pohnula hlavou, aspoň se mu to zdálo. Na lebce jí rostly ostrůvky krátkých splených vlasů. Měly šedou barvu, přestože té ženě nebylo ještě ani sedmačtyřicet. Ještě před půl rokem jí tmavé kadeře padaly až do půli zad, účes byl jednou z mála věcí, na které si skutečně potrpěla. Muž si vzpomínal na to, jak si ty vlasy každé ráno nekonečně dlouho pročešávala. Děkala to tak odjakživa, každý den jejich společného života. Když se teď podíval na chomáčky šedivých štětin...

Znovu přitiskl jazyk na patro, aby zaplašil slzy. Ale sám dobře věděl, že není možné je zastavit navždy. Snad jen o malou chvíli zdržet.

*** 1996**

**DÍVKA
V PARKU**

1.

V létě šestadevadesátého jsem byl štěně, které se sotva vykutálelo z pelechu. Aspoň tak na mě kolegové nahlíželi; nezáleželo na tom, že jsem měl za sebou roky studia na fakultě žurnalistiky nebo že jsem se jako jeden z mála v redakci domluvil anglicky. Byl jsem zkrátka elév, který může být rád, když mu starší a zkušenější kolegové občas dovolí udělat pro ně nějakou tu rešerši.

Rešerši neboli špinavou práci. Dnes, kdy jeden google vládne všem a člověk schrastí stovky nebo dokonce tisíce článků jediným kliknutím, je to daleko snazší. Ovšem tehdy byl internet v plenkách a pro drtivou většinu světa nedostupný, mobilní telefon velikosti kufříku mělo jen pár vyvolených a do spuštění facebooku zbývalo ještě předlouhých osm let. Takže sehnat podklady k připravovanému článku byla řehole, která obvykle padla na pomocnou sílu. Což jsem byl v šestadevadesátém já. Jen já.

„Terenci, sežeň tohle, Terenci, přines tamto.“

Říkali mi Terenci, přestože mé jméno je Marek. Marek Vráz. Ale některému z kolegů jsem připadal podobný Terence Hillovi, herci z italských komediálních filmů, a ta přezdívka se ujala

rychleji, než bych čekal. Je zvláštní dostat ve čtyřiaadvaceti nové jméno, ale zvykl jsem si. Musel jsem.

Když jsem poprvé přišel do redakce našeho plátku, div jsem nepraskl pýchou. Přijali mě na základě několika esejů a dvou nebo tří reportáží, které jsem publikoval ještě na škole, no a taky jsem jim poslal motivační dopis v angličtině, od čehož jsem si sliboval výrazné plusové body. Zpětně viděno po mně hráblí jen proto, že se jim neplánovaně uvolnilo místo a nikdo jiný se na něj nehrnul. Lokální noviny nejsou zrovna snem žurnalisty s čerstvým diplomem, ten obvykle míří výš, nejlépe do celorepublikového tisku, protože tam na něj už všichni čekají, aby mu dali kancelář, dostatek času a prostředků a nechali ho pracovat na tématech, která sám uzná za hodná svého génia.

No, já se s lokálním plátkem smířil nejspíš proto, že jsem nikdy nekoukal příliš nahoru. Měl jsem daleko do sebejistého bouráka, který umí bouchnout do stolu a říct si o nášup. Byl jsem Terence, poslíček, poskok, pomocná síla.

Ale dělal jsem noviny a na tom jediném záleželo.

Ukončil jsem vysokou, žil jsem sám v pronajatém bytě velikosti kartonové krabice a neznal jsem nic než práci. Aby ne, do Deníku jsem nastoupil jen pár dnů po promoci a do chvíle, než se stala ta věc se Sárou Kytnerovou, jsem měl odpracováno sotva dva měsíce.

Ten případ změnil osudy několika lidí, přičemž fakt, že jsem na něm získal první zkušenosti a šrámy, je daleko nepodstatnější než to, co se stalo jim. Sářini rodiče, její strýc nebo šílenec Divous, ti všichni se najednou ocitli uprostřed dění, obnažení i poplivaní, protože její smrt...

Tedy... Říkám smrt, přestože Sářino tělo se nikdy nenašlo. Je to paradox, dokonce se nikdy nenašlo ani místo, kde by měla o život přijít. Jedinou hmatatelnou věcí byly její doklady a pak kalhotky, obyčejné, černé a s natrženým švem. Ani na těch se ale neobjevila jediná kapka krve.

Přesto říkám smrt. Ne kvůli faktu, že se nakonec našel někdo, kdo se k tomu přiznal. Smrt proto, že tehdy něco umřelo v každém, kdo Sáru znal. Jakkoli to může znít pateticky.

Já ji pochopitelně znal také, což je důvod, proč jsem se začal o ten příběh vůbec zajímat. Pocházeli jsme ze sousedních čtvrtí a na základní škole jsem chodil do třídy s její sestrou Lindou. Ne že bychom se tenkrát spolu bavili, na to jsem byl až moc velký outsider a Linda naopak třídní princezna. Na všech ročníkových fotografiích sedí Sářina sestra hrdě uprostřed první řady, zatímco já vypadám, jako bych se odněkud zatoulal a na snímku mě nechali jen ze soucitu. Pokaždé jsem ten chlapec s kruhy pod očima, v tesilovém tričku s límečkem a na stranu ulíznutými vlasy. Nepamatuju si, že by mě za těch osm společných let Linda někdy přímo oslovila, a vlastně ani nevím, proč by něco takového vůbec měla udělat. To se odehrávalo jen v mých pubertálních fantaziích.

Později jsme se rozprchli na střední školy a nějak podivně si zmizeli z dohledu. Až moc podivně, protože jsme stále bydleli sotva kilometr od sebe. Ale já se nikdy nedostal ze své ulity zakřiknutého stydlína, kdežto dokonalá Linda byla pořád někde ve větru.

Pak mě ovšem jednou coby čerstvého maturanta a zároveň vítěze jakési banální literární soutěže pozvali na bývalou základní školu udělat dětem přednášku o kouzlu poezie.

A tam seděla, dokonalá kopie své starší sestry. Když jsem na ni koukal, viděl jsem Lindu, dívku z mých fantazií. Sáře bylo třináct a nepochyboval jsem, že se ve třídě těší stejným výsádám jako před lety její sestřička. Nos měla stejně nahoru, vlasy bezchybně upravené, oblečení odněkud z ciziny. Princezna.

Ale přesto... Když jsem mluvil o Wolkerovi a recitoval jim pár jeho veršů, všiml jsem si jejích očí. Byly měkké, podivně vlídné a teplé. Tak rozdílné od očí Lindy, za které člověk nikdy

nepronikl. V tu chvíli jsem měl pocit, že jsem během několika okamžiků poznal Sáru daleko lépe než její sestru za celých osm let.

Tehdy to ovšem bylo poprvé a zároveň naposled, co jsem ji viděl. Nikdy později už jsme se nesetkali, dokonce jsem ji ani nezahlédl. Neprocházeli jsme kolem sebe po chodníku, nejeli stejnou tramvají, nepotkali se v obchodáku. Na její jméno jsem znovu narazil až o šest let později, když ke mně náhodou doputovalo jedno nechtěné policejní hlášení.

2.

Zase, znovu a znovu, už nejmíň pošesté za večer. Zaplněným sálem opět duní rozjásaná kolovrátková melodie s dvojjazyčným textem prokládaným zvonivým dívčím smíchem.

*When I dance they call me Macarena
And the boys they cue soy buena
They all want me
They can 't have me
So they all come and dance beside me...
Dale a tu cuerpo alegria, Macarena
Que tu cuerpo es pa' darle alegria y cosa buena
Dale a tu cuerpo alegria, Macarena
Hey Macarena
Hey Macarena
Heeeeeeeey Macarena!*

Desítky lidí na parketu se vlní a poskakují, snaží se napodobit tanec krásek z videoklipu, před kterým není už několik měsíců úniku. Jejich boky se kroutí ve výrazném rytmu, ruce jedna po

druhé nejdřív před sebe, pak za hlavu a nakonec dlaně položit na zadek. Následuje vyzývavé zhoupnutí pánví a poskočení s obrátkou do strany.

Heeeey Macarena!

A znovu...

Dale a tu cuerpo alegria, Macarena

Que tu cuerpo es pa' darle alegria y cosa buena

Dale a tu cuerpo alegria, Macarena

Heeeeeey Macarena!

Ta píseň je jako tsunami, spláchla celý svět. Už několik měsíců vládne žebříčkům od Tokia přes Londýn až po Las Vegas. Člověk by se musel nechat vystřelit na Mars, aby jí unikl. Ten nejnepravděpodobnější hit, jaký si lze představit; refrén zpívá dvojice obstarožních španělských seladonů a celé to působí spíš jako parodie než vážně míněný song. Jenže všichni jsou z té kombinace angličtiny a španělštiny, krásy a stárí a prostoduché melodie i textu na větví. V New Yorku se prý moderátor jednoho lokálního rádia zabarikádoval ve studiu a pouštěl Macarenu do éteru celý den dokola, dokud ho neodpojili od proudu. Miliony žen se podle krásků z videoklipu učí primitivní taneček a hranice mezi smyslností a trapností nikdy nebyla tak tenká jako tohle léto.

Heeeeeey Macarena!

Podél zdí sálu jsou srovnány stoly, několik jich stojí také v podloubí pod balkonem a nahoře nad schody. Většina židlí je obsazená, na nich se buď tulí zamilované páry, nebo z nich přepadávají opilé trosky.

Macarena končí, heeeey Macarena, ahááááí!

Dvě dívky se tlačí davem ke svému stolu, u kterého poklimbává nějaký mládenec.

„Já ti říkala, že Pedro se akorát tak vožere,“ otočí se jedna z nich ke kamarádce. Vypadají téměř stejně, dvě štíhlé blondýnky se sympatickou tváří a veselýma očima. Kdo je nezná, má je za sestry, ale jsou vážně jen kamarádky. Nikomu to ovšem nevyvracejí, jestli je někdo považuje za dvojčata, tak ať, jen jim to přidává na atraktivitě.

Kluk u stolu si ani nevšimne, že přišly. Zatřesou s ním, ale vydá jen nějaký chrčivý zvuk, pak něco zamumlá a nakonec hlavu vtiskne ještě hlouběji do předloktí složených na stole.

„V kolik máš být doma?“ zeptá se jedna dívka druhé a ta koukne na hodinky.

„Slíbila jsem v jednu. Jestli přijdu později, naši mě sežerou. Už mám vroubek z minula.“

„Toho vola tady necháme?“

„No a co s ním? Chceš ho snad táhnout na zádech?“

Ještě jednou sjedou pohledem opilce u stolu a pak svorně pokrčí rameny. Spolužák, neškodný trouba, kterého potkaly během večera zrovna ve chvíli, kdy se jedna z nich pohádala se svým klukem. Slíbily mu, že kdyby náhodou přebíral, nasměrují ho domů. Teď ať si blbeček pomůže, jak chce.

DJ za gramofony rozjel další novinku, tentokrát Gangsta's Paradise od rapera Coolia, ale dívky to nezastaví a skrz plný parket se tlačí k východu. Cestou se rozloučí s několika známými a po chvíli se dostanou ke dveřím. Ještě uvnitř si zapálily cigarety a teď se venku na okamžik opřou o zeď.

Je konec července, i po půlnoci stále ještě horko k zalknutí. Stěny kulturního domu je hřejí do zad. Jedna má modrou džínovou minisukni, ta druhá černou. Zato halenky si vzaly nachlup stejné, červené, s nabíranými rukávy a velmi odvážně

odhalenými lopatkami. Tak odvážně, že jim jdou zezadu vidět ramínka i zapínání podprsenky.

Dají si několik šluků z cigarety a ta v modré sukni se odlepí od zdi.

„Fakt už musím.“

Típne cigaretu o omítku a podívá se na kamarádku.

„Vždyť jo,“ přikývne oslovená a obě vyrazí k nedaleké silnici. Jsou sotva několik kroků od budovy, když jim na ramena spadnou první dešťové kapky.

„Do prdele, ještě tohle,“ zakňourá kdosi za jejich zády. Nějaký pár se také chystal k odchodu, ale změna počasí vede ke změně plánů.

Dívky zatím procházejí parkovištěm, když se najednou zastaví u červené Škody Felicie. Tímhle autem, které ještě voní továrnou, večer přijely. Vzal je s sebou Michal, samozřejmě se chtěl pochlubit zbrusu novou károu.

„No do háje,“ zavrčí jedna a kouká dovnitř na svoji džínovou bundu pohozenou jen tak na sedadle. Celý večer si na ni ani nevzpomněla, v tom horku se není co divit, jenže teď...

„Mám v kapse doklady, aspoň myslím,“ řekne, ale pro jistotu začne šmátrat v kabelce. Pak se ušklíbne. „Musím najít Majka. Počkáš chvíli?“

Ta v modré sukni koukne znovu na hodinky. „Chvíli? Ani nevím, kdy jsem ho viděla naposled.“

„Tak to je blbý.“

„V pohodě. Dojdu sama.“

„Fakt?“

„Jo. Žádný strach. Zítra ti zavolám kvůli tomu kinu. Snad dostanu fotra aspoň na chvíli od telefonu.“

Její kamarádka se té poznámce zasměje. Moc dobře ví, že Sárin otec je maniak na vláčky a každé nedělní odpoledne věnuje telefonátům s podobně postiženými kumpány. Sedí v křesle

s telefonem na klíně, volá na inzeráty, s přáteli dohaduje výměnu lokomotiv a kolejnic, a na lince dokáže strávit i několik hodin v kuse. Zbytek rodiny má smůlu, stejně jako každý, kdo by se jim chtěl v tu dobu dovolat.

„Tak jo, zatím pa. Jdu se podívat po tom Majkovi.“

Dívky se políbí na tvář, viděly to tak v jednom italském filmu a zjistily, že to vypadá fakt sexy. Ta v černé sukni se pak vydá zpět ke kulturáku. Coolio už svůj part skončil a z reprobeden ho právě střídá hispánské trio hezounů No Mercy se svou novinkou...

Where do you go, my lovely, where do you go?

„Domů, kam asi,“ ucedí polohlasně Sára a z parkoviště se vydá k nedalekému parku.

Je deset minut před jednou hodinou, 28. července roku 1996.

Když dívka přebíhá silnici, musí kvůli ní prudce zpomalit nějaký modrý ford a vozidlem náhlá změna rychlosti smýkne na stranu, kde levým předním kolem zavadí o obrubník.

„Krávo!“ vykřikne za spěchající blondýnou nerudný řidič, aniž by měl přitom potuchy, že je možná poslední, kdo ji kdy spatřil.

Za silnicí přejde chodník a vnoří se do parku. Samozřejmě, že mohla jít okolo, nejdřív několik set metrů podél silnice, pak ulicí do mírného kopce, načež by se další ulicí zase spustila dolů. Za necelou půlhodinu by skončila tam, kam se skrz park dostane nejvýš za deset minut.

Neznala člověka, který by něco takového kdy podstoupil. Navíc s deštěm číhajícím nad hlavou.

3.

Ticho prořízlo zvonění telefonu z předsíně. V ložnici zařízené sektorovým nábytkem se najednou probraly dvě postavy, jen jedna si však nazula trepky a šourala se k rámusícímu přístroji.

„Kalousová, prosím,“ ohlásila se do sluchátka čtyřicátnice v noční košili s růžovými proužky. Zašilhala přitom k hodinám u věšáku, neukazovaly ještě ani sedm. Pak zavřela oči, několikrát poslepu přikývla a nakonec zakryla mluvítko dlaní.

„Lucie!“

Chvilí čekala na odpověď, ale pak sluchátko odložila vedle telefonu a vydala se k proskleným dveřím na konci úzké chodby. Bez klepání je otevřela a ve vteřině očima přelétla podlahu. Na koberci se válelo oblečení, které předtím nejspíš sklouzlo z opěradla židle.

„Lucko, vstávej, máš telefon.“

Dívčí silueta pod příkrývkou se nejdřív překulila z jednoho boku na druhý, ale pak se podrbala na lýtku a nakonec přece jen vykoukla ven.

„Cože?“

Žena však ze dveří už dávno zmizela, odšourala se zpět do ložnice, kde snad dospí hodinu nebo dvě.

Drobná štíhlá blondýnka se vysoukala zpod přikrývky a bosa se vydala k telefonu. Zvedla odložené sluchátko, postavila se na jednu nohu a nártem druhé si přejížděla po lýtku.

„Haló?“

Hlas měla unavený a rozespalý. Z diskotéky se nakonec vrátila až v půl třetí, spala sotva čtyři hodiny, vlastně je div, že ji matka tak snadno probudila. V levé dlani teď třímala sluchátko, pravou si mnula oči a snažila se odpovídat na otázky, které se k ní draly z přístroje.

„Ne, Sára u nás není. Ano, byly jsme spolu až do konce. Teda myslím, než musela domů.“

Dívka pozorně poslouchala mužský hlas na druhém konci linky. V tu chvíli už byla dávno vzhůru, snažila se zachytit všechno, co muž říká, a ta slova pak napasovat na své vzpomínky.

„Bylo něco kolem tři čtvrtě na jednu, pane Kytner. Chtěly jsme jít spolu, jenže já se musela pro něco vrátit a Sáře se nechtělo čekat, dojde prý sama.“

Cítila, jak jí srdce buší daleko silněji, než ještě před chvílí. Dýchala nosem, zhluboka a rychle.

„Ne, nikdo jiný tam s náma nebyl. Odcházela sama, to vím jistě. Dobře... Nemáte zač, nashle.“

Zavěsila sluchátko a zůstala stát v předsíni. Koukala dolů na zašlé lino a bezděčně se přitom znovu podrbala na lýtku. Po chvíli zamířila do kuchyně, z kredence vyndala hrnek a napustila si vodu z kohoutku.

Pila hltavě, v krku měla poušť jako pokaždé, když se většinu noci bavila. Držela hrnek v obou dlaních, přesto cítila, jak se jí chvějí.

V noci přece nebyla opilá, všechno si pamatuje naprosto jasně. Odcházely nejdřív spolu, ale venku se rozloučily.

Znovu se napila. Studená voda jí klouzala krkem, hladila ji a zacelovala praskliny uvnitř.

Sára přece spěchala domů. Měla tam být nejpozději v jednu, její rodiče mají lehké spaní, už víckrát se stalo, že ji přišli zkontrolovat. Je možné, že by cestou potkala někoho, s kým by si ještě někam vyrazila? Možné ano, ovšem nepravděpodobné. Sára sice měla spoustu známých, ale většinou se chovala rozumně. I když... Vyloučit se přece nedá nikdy nic, každý může občas trochu ujet, no ne?

Jenže... Teď už bylo sedm ráno. Co by se muselo stát, aby se Sára někde zapomněla takhle dlouho? Nic takového dosud nikdy neudělala, tohle Lucie věděla s jistotou. Nejen že jako sestry vypadaly, ony se tak i chovaly. Od prvního ročníku gymnázia si říkaly i ty nejintimnější věci, navzájem znaly své touhy i průšvihy a převážnou většinu jich sdílely. Radily si s přáteli i s láskami. Jedna o druhé věděly, kdy která přišla o panenství, s kým a jaké to bylo.

Jen málo toho prožily zvlášť. I takové chvíle byly, přesto si však dívka s hrnkem v dlaních nevzpomněla na to, že by se Sára někdy jen tak ztratila a nedala o sobě vědět. Tohle fakt nikdy neudělala. Až teď.

Přemýšlela, komu zavolat. Napadla ji tři nebo čtyři jména, ovšem co by se muselo stát, aby někdo z nich o Sáře věděl? Na druhou stranu, někde ta holka přece být musí.

Sedm ráno. Jestli u někoho z nich Sára odpadla, tak už na nějaké té hodině stejně nezáleží. Tak jako tak ji doma čeká pořádný saigon, ať se na to teda aspoň vyspí. Je nesmysl burcovat někoho takhle brzy ráno.

Dopila zbytek vody, hrnek odložila do dřezu a odešla do pokoje. Lehla si, přetáhla přes sebe přikrývku a zavřela oči, ale usnout už nedokázala. Nakonec se posadila a s koleny pod bradou se opřela o zeď. Znovu si v hlavě přehrávala okamžik, kdy se před klubem rozloučily.

„Neměla jsem se vracet pro tu pitomou bundu,“ zamumlala. Ležela v autě, nikdo by ji nesebral, tu chvíli by se bez dokladů

obešla. Kdy naposled je potřebovala? Ještě se nestalo, že by jí někdo někde nenalil, a ostatní jde vždycky nějak okecat.

Měly jít spolu. Měly jít... Jenže u koho teda Sára je?

Seděla a lámala si hlavu scénáři, které přitom vařila jen tak z vody. Konečně to vzdala, natáhla se na postel a pokusila se ještě na chvíli zabrat. Ale budík ukazoval nejdříve osm, pak půl deváté a o něco později se začalo ozývat otevírání a zavírání dveří od ložnice, od záchodu, od koupelny.

Nakonec vstala, hodila na sebe modrý župan a vydala se k telefonu. Číslo k Sáře domů bylo jedno z mála, která měla jen tak v hlavě.

„Dobrý den, paní Kytnerová, tady Lucka. Chtěla jsem se zeptat, jestli...“

Poslouchala Sářinu mámu a v krku jí rostlo cosi, co jí bránilo polknout. Po chvíli zamumlala něco jako omluvu, rozloučila se a zavěsila. Ještě dlouho poté nechala dlaň na sluchátku.

Později se odšourala zpátky do pokoje, tam se posadila na postel a nepřítomně koukala skrz zatažené závěsy někam ven.

Chvěla se. Objala si pažemi ramena, ale ani tak se třasu nezavila. Něco takového bylo najednou nad její síly.

4.

To pondělní ráno začalo naprosto nevinně. V redakci jsem byl jako jeden z prvních, což už patří tak nějak k bontonu, když jste za poskoka. Já si chtěl své místo zuby nehty uhájit, pořád ještě jsem byl ve zkušební lhůtě, a kdykoli by se někomu z božstva nade mnou zachtělo, můžu si hledat novou práci. Takže jsem lítal jako motorová myš, přenášel věci zprava doleva a pak zase zpátky, usmíval se a podkuřoval kolegům na tisíc možných způsobů. A především jsem si pro sebe nechával všechny své skvělé rady a nápady, protože kdo ze starých pardálů je zvědavý na chytré řeči kluka, kterému ještě nezaschl děkanův podpis na diplomu?

Dorazil jsem před osmou, jako obvykle na svém zánovním kole, které bylo zároveň jedním z prostředků mé obživy. V kuchyňce jsem si opláchl obličej, postavil na kafe a posadil se k počítači, tehdejšímu výkřiku techniky. V celé redakci jsme jich neměli ani deset a museli jsme se na nich střídat. Já byl pochopitelně v potravinovém řetězci beznadějně poslední, ale takhle brzy ráno, než se dostavili ostrílenější kolegové, jsem byl v redakci svým vlastním pánem.

Pokud by to ovšem bylo jen na libovůli ostatních, mám své místo u počítače jisté kdykoli. Staří pardálové, o kterých jsem mluvil, se totiž na tyhle mašinky šklebili, jako kdyby je někdo krmil citronovou kůrou s octem. Ne všem se k nim chtělo, každá novinka je většinou rozpalovala do běla. Poctivá novinařina se podle nich odjakživa dělala s cigárem v koutku úst nad psacím strojem, ovšem teď je nadřizení nutili používat tyhle pekelné stroje s nervózně blikajícím kurzorem, z něhož by jeden dostal psotník.

Stejně jako v ostatních redakcích, i my měli vnitřní síť, díky které mohl článek putovat od redaktora ke kolegům, k šéfovi nebo ke grafikovi. Nikam ven se ovšem materiály nedostaly, když už, tak jediné v kapse na disketě. Zato směrem dovnitř jeden elektronický kanál existoval, šlo o naprostý vrchol tehdejší komunikace a přicházely jím výhradně agenturní zprávy ČTK. Ostatní důležité informace, především ty od policie nebo obdobných úřadů, jsme hromadně dostávali faxem.

Naše tehdejší bojiště, výspa hlídacích psů demokracie, sestávalo ze šesti různě velkých místností v přízemí starého činžáku ve Vysočanech. Já to měl ze Záběhlic na kole slabou půlhodinku, což bylo po ránu právě tak na protažení kostí. V nejmenší kanceláři si užíval samotu šéf, ve vedlejší se tísnila jeho sekretářka, grafik a oddělení propagace, no a ostatní čtyři cimry okupoval zbytek osazenstva. Já dostal přidělený stůl ve výklenku hned vedle kuchyňky, což bylo víc než praktické, protože jsem stejně polovinu pracovní doby vařil kávu pro všechny kolem. Tedy aspoň mi to tak připadalo. Zbytek času jsem pak strávil docházkou na výstřižkovou službu, kam mě každou chvíli hnal některý ze zasloužilých kolegů.

„Hej, Terenci, skoč do výstřižkárny a přines mi všechno, co tam mají o Černobyli.“

Redaktor Faltejský, nestor našeho plátku, se zrovna zabýval temelínskou jadernou elektrárnou. V květnu vypukl skandál

kolem výhry americké společnosti Westinghouse v tendru na její dostavbu, což jako obvykle aktivizovalo fanatické odpůrce atomu, a ti se už poněkolkáté rozhodli vzít elektrárnu útokem, respektive bloádou. Byl by smrtelný novinářský hřích nevytáhnout teď odněkud černobylskou havárii, notabene když od ní uplynulo rovných deset let.

Pro Faltejska to znamenalo opětovný souboj s neúprosným kurzorem a editorem T602, což ovšem mohl dělat z pohodlí své židle a s cigaretami Mars na dosah ruky. Zato já se musel sebrat a ujíždět nejdřív tramvají a pak metrem do centra, kde jsem navštívil nenápadnou úřadovnu na dohled od Staroměstského náměstí. Službu konající dámu jsem požádal o všechny články týkající se Černobyli, které vyšly v požadovaném období ve všech českých denících, týdenících a měsícnících, no a pak jsem už jen čekal a čekal a čekal...

Se složkou v podpaží jsem se později vrátil do redakce a obřadně ji položil na stůl kolegovi Faltejskovi, aby na mě vzápětí houkl někdo další. Redaktor Valeš bude zítra potřebovat materiály k únorové aféře důstojníka civilní kontrarozvědky Wallise, který měl prodávat informace finančnímu žralokovi Viktoru Koženému. Tahle kauza se samozřejmě táhla celé jaro, Kožený se už dávno raději spakoval na Bahamy a teď se chystala nějaká monstrózní finanční operace, které jsem jako novinářský pohůnek nerozuměl a ani to nebyla moje práce. Ta naopak spočívala v další návštěvě výstřižkové služby, což by mi snad ani nevadilo, kdybych ovšem neměl o svém působení u novin úplně jinou představu.

A takhle to šlo den za dnem. Přines, podej, zjisti, najdi. Byl jsem jako ten převozník z pohádky, který netrpělivě čeká, až bude své veslo moct vrazit do ruky někomu nově příchozímu. *Nově přišedšímu*, jak by jistě napsal nejstarší z naší ekipy, věkem již důchodce, redaktor Hlavsa, přičemž by mu šéf tenhle archaický obrat z textu jako obvykle okamžitě vyškrtl.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Přiznat vinu.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.